ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 6.] நள ஹு ஆனி மீ [ஸஞ்சிகை 5.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஸங்கங்களின் ப்ரயோஜநங்கள்.

இந்த சைத்ர வைசாக மாஸங்களில் இங்கிலீஷ் படித்தவர்கள் பல விடங்களில் ஸங்கங்களாகக் கூடினர்கள். இக்கூட்டங்கள் ப்ரதமத்தில் ராஜாங்க சீர்திருத்தத்தை உத்தேசித்து ஆரம்பித்தன. இவர்கள் யோசனைகளை அங்கீகரிப்பதற்கும் த்யஜிப்பதற்கும் ராஜாங்கத்தார் ஸ்வதந்த்ரர். இதர ப்ரயோஜநங்களை உத்தேசித்துக் கூடும் ஸங்கங்கள், அந்த ப்ரயோஜநங்களை அபேக்ஷிக்கும் ஜநங்கள் பெருகப் பெருகக் காலக்ரமத்தில் வ்ருத்தியடைகின்றன.

விதேச வித்யா பரிசயம், விதேசஸ்தர் ஸம்ஸர்க்கம், இவை இரண்டும் ஸர்வத்ர அவற்றிற்கு அநுகுணமான பலங்களை விளைவிக்காமல் போகமாட்டா. அவற்றை உடையவர்க்குத் தேசவித்யா பரிசயமும் ஸ்வஜநங்களுக்குள் ஶ்ரேஷ்டரென எண்ணப்பட்டவர்கள் ஸஹவாஸமும் அற்ருல், மேலே சொன்ன பலங்கள் பரி

பாக விசேஷங்களுடன் பரிணமிக்கின்றன. “ஜந்மஸம்ஸாரவா ஸம்தி ஸம்ஸாரான் நாநாவிதாம்ஸே । ததா ஹி விபரீதா ச ஸம் ஸ்காரா வர்ஜிதா ॥ ததா ஸம்ஸ்காரம் விஜாநீஷே வ்யாக்யாநேநாவா விசாலயா” எனும் வசநங்கள் இங்கே ஸ்மரிக்கத்தக்கன. விதேசஸ்தர் ராஜங்கத்தாருமாயின், அவரிடம் உத்க்ருஷ்ட புத்தியும், தமரிடம் நிக்ருஷ்ட புத்தியும் ஸஹஜமாய் உண்டாகின்றன. நீண்ட காலம் ஸ்வராஜ்யமற்றவர் பக்கல் இவ்வுண்மை மிகுதியாய் விளங்கும். மேலே ப்ரஸ்தாபித்த கூட்டத்தார்களில் பலர் இப்படிப்பட்ட புத்தி பரிபாக விஶிஷ்டர்கள்.

நம் பெரியோர் “வைராக்ய விஷயாஸம்ஶீ உபேக்ஷ்ய நிர்விஷயம் ந:” என்று நம்பினவர்கள். ஜலம் பள்ளத்தில் பெருகும். மநஸ் விஷயத்தில் தான் ப்ரஸரிக்கும். இப்படிப்பட்ட மநஸ்ஸையுடைய பெரும்பாலர் ஸம்ஸார சக்ரத்தைத் தாண்டமாட்டார்கள். இவர்கள் மநஸ் ப்ரபலமான ப்ராசீந ஸுக்ருத மில்லாமல் நிர்விஷயத்தில் இறங்கமாட்டாது. தன் ப்ரக்ருதியால் விஷயோந்முகமான மநஸ்ஸை யாரோ ஒரு புருஷன் கஷ்டப்பட்டுத் தன் வஶமாக்கிக் கொள்கின்றான். பிறகு அது பகவதைக விஷயமாகத் தகும். அப்போது தான் அதை நிர்விஷயமெனச் சொல்வர். ஒரு ஜந்மத்திலோ, பல ஜந்மங்களின் முடிவிலோ, மநஸ்ஸுக்கு நிர்விஷயாகாரத்தை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கவும், மநுஷ்யர்க்கு ஸம்ஸாரத்தில் நிர்வேதத்தையும் மோக்ஷத்தில் இச்சையையும் உண்டுபண்ணவும் வேண்டி, வர்ணங்களையும் ஆஶ்ரமங்களையும் மஹர்ஷிகள் விஶ்வாஸத்துடன் ரக்ஷித்தார்கள். கர்மம், ஜந்மாந்தரம், புநர்ஜந்மம், ஈஶ்வரனுடைய கர்மாத்யக்ஷத்வம், லோகாந்தரம் இவற்றை நம்பினவர்கள் நம் முன்னோர்கள். இந்த நம்பிக்கைக்கு வேதஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம். அந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் விஶ்வாஸமில்லாவிட்டால், மேற்சொன்ன நம்பிக்கைகளும் ஸ்வயம் அத்ருஷ்ட விஷயங்களாகின்றபடியால் விஶ்வாஸ மற்றுப்போகின்றன.

ஆதலால் த்ருஷ்டங்களான ஐஹிக ப்ரயோஜநங்களையும் ஸுகங்களையும், அத்ருஷ்டங்களென்றும் தேஹாந்தரங்களால் லோகாந்தரங்களில் அநுபவ யோக்யங்களென்றும் சொல்லப்பட்ட ப்ரயோஜந ஸுகங்களின் பொருட்டு, நாம் த்யாகம் செய்யமாட்

டோம் என்று சொல்வார்கள் பாச்சாத்ய வித்யாநிஷ்டர்கள். இவர்கள் நியமேன ஐஹிக போகங்களிலும் ஸுகங்களிலும் ப்ரவ்ருத்தியைத் தடுக்கும் சாஸ்த்ரங்களை அநாதரிக்கின்றனர். அவை மநுஷ்யர்க்கு ஸஹஜமாக ஏற்பட்ட ஸ்வாதந்த்ரியங்களைத் தடுக்கின்றன வாதலால், இங்கிலீஷ் படித்தவர்கள் தூஷிக்கவும் விஷயங்களாகின்றன. இங்கிலீஷ் படிப்புக்கு விஸ்தாரமும் தேசவித்யைக்கு ஸங்கோசமும் காலஸ்வரூபத்தால் ஏற்பட்டன. ஆதலால் ஆசார சீர்திருத்தமென்று சொல்லப்பட்ட வர்ணாச்ரம நாசத்தை உத்தேச்யமாய்க் கொண்ட ஸபைகளும் ஸங்கங்களும் பகு வர்ஷங்களாக நம் தேசத்தில் மிகுதி யடைந்துகொண்டிருக்கின்றன.

வர்ணாச்ரம தர்மரக்ஷண ஸங்கங்கள்.

இவற்றின் ப்ரவ்ருத்திக்கு எதிர்தட்டாய் யாதொரு முயற்சியும் பகுகாலம் கண்டோமில்லை. "பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம், சால மிகுத்துப் பெயின்" என்று சொன்னார் திருவள்ளுவர். காலதோஷத்தால் சாஸ்த்ரமிட்ட வரம்புகளெல்லாம் நாசமடைவதைக் கண்ணுற்றுக்கொண்டே நம்மவர் நின்றனர். ஆகிலும் நம் முன்னோர் வித்யையிலும் அநுஷ்டாநங்களிலும் விச்வாஸம் குன்றாத சில இங்கிலீஷ் படித்தவர்கள் வர்ணாச்ரம தர்மங்களும் ரக்ஷணார்ஹ மென்றும், அவை சத்ருக்களால் தத்காலம் பீடிக்கப்படுகின்றதென்றும் தெளிந்து, அவற்றின் ஸம்ரக்ஷணார்த்தம் ஸபை சேரவும் ஸங்கமாகக் கூடவும் ஆரம்பிக்கவே, வைதிகரெனப்பட்ட ஆஸ்திகர்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்தார்கள். இவ்வண்ணம் வர்ணாச்ரம தர்ம ரக்ஷண ஸங்கங்கள் உண்டாயின.

இவ்வருஷம் முதல் ஸங்கம், சென்னைப்பட்டணம் ஸபையாரால் கச்சிநகரில் கூட்டப்பட்டது. இரண்டாம் ஸங்கம், மதுரை ஸபையாரால் மதுரையில் கூட்டப்பட்டது. முதல் ஸங்கத்தில் பண்டிதர்கள் பல விஷயங்களைப்பற்றி விசேஷ உபந்யாஸங்கள் செய்தார்களென்று தெரிகின்றது. அவை ஒரு க்ரந்தரூபமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டால் தர்ம ரக்ஷணத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்கும். அந்த விஷயம் சென்னை ஸபையார் யோசிக்கத்தக்கவர். மதுரை ஸங்கத்தில் அக்ராஸநம் வஹித்தவர், ப்ரஹ்மஸ்ரீ என். ஸுப்ரஹ்மண்யர் அவர்கள். அவர் எம்-ஏ பரீக்ஷை கொடுத்த

வர். திருவாங்கூர் ஸம்ஸ்தாநத்தில் ப்ரதம திவான் பேஷ்கார். இவ் வருஷம் நடந்த பல ஸங்கோபந்யாஸங்களுக்குள்ளும் அவருடைய உக்திகள் பராமர்சையால் விசேஷித்தவையாகக் காணப்படுகின்றன. ஐரோப்பா கண்டத்தினுடைய சரித்ராரம்ப காலத்தின் முன்னமே, ஆர்யாவர்த்தத்தினுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ஸ்திரப்பட்டு நின்றன. நமது ப்ராசீந க்ரந்தங்களைப் படித்துப் பார்த்தால், அந்தத் தர்மங்கள் தேசத்தின் ஸுகத்துக்கும் நாகரிகத்துக்கும் சாந்திக்கும் அநுகுணமாக நின்றன வென்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியும். ஒரு வர்ணத்தார் மற்றொரு வர்ணத்தாரைப் பகைத்தனர் எனும் வார்த்தையே இல்லை. தத்கால சரித்ர மெழுதுகின்ற ஐரோப்யர்களும் அவ்வண்ணமே கூறுகின்றனர். "சந்த்ரகுப்த விக்ரமாதித்யன் ராஜ்யம் நன்றாக ஆளப்பட்டது. அதிகாரிகள் குடிகளுடைய இஷ்டங்கட்குக் கூடியவரையில் விரோதம் செய்திலர். ஆதலால் குடிகள் க்ஷேமமாய் வஸித்தனர்; பணக்காரரும் ஆனார்கள். பாடலீபுரத்திலும், தாம்ரலிப்தியிலும் வித்யார்த்திகள் யதேச்சையாக வித்யாக்ரஹணம் செய்தார்கள். ப்ரயாணிகட்கு ராஜமார்க்கங்கள் திருடர் உபத்ரவமற்றிருந்தன. பா - ஹீன் (சைனதேசத்து யாத்ரி) என்பவன் இத்தேச முழுதும் ஸஞ்சாரம் செய்து ஒரு தரம் கூடத் திருடரால் துன்பமடைந்தா னில்லை. விக்ரமாதித்யன் காலத்தைக் காட்டிலும் மற்றெப்போதும் பூர்வ தர்மப்படி இந்தியா தேசம் நன்கு ஆளப்பட்டதில்லை. ராஜங்கத்தார் தம்மளவுக்கு மீறி யாதொன்றும் செய்தாரில்லை; ஜநங்கள் இஷ்டப்படி இருக்கவிட்டார்கள்; ஆகையால் ப்ரஜைகளால் கொண்டாடப்பட்டனர். அதி நிக்ருஷ்ட ஜநங்கள் தவிர மற்ற யாவரும் பௌத்த தர்மாக்ருஷ்ட மாநஸகராய் பூததயையுடன் கூடியிருந்தார்கள். சக்ரவர்த்தி ப்ராஹ்மண மதாநுஸாரியா யிருந்தபடியால், பௌத்தரும் ஜைநரும் மதாபிநிவேசத்தால் செய்த ஜநஹிம்ஸை முற்றிலும் நீங்கி, எல்லோரும் தாம் நம்பியபடி அவ்வவர் ஸம்ப்ரதாயங்களை அநுஷ்டித்து வந்தனர்." இப்படி ஒரு சைனதேசத்து பௌத்தன் ஆயிரத்து ஐந்நூறு வருஷங்கட்கு முன் ஆர்யதேச நிலைமையைப்பற்றிப் பேசினபடியைப் படித்து ஒரு ஐரோப்யர் எழுதுகின்றார்.

பின்பட்ட பகு க்ரந்தங்களால் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ஜநங்கட்குள் பரஸ்பரம் விரோதங்களை உண்டாக்கினதாக ஈஷத்தும்

காட்டப்படவில்லை. 1880 - ம் வருஷம் வரையில் ஜாதி ப்ரயுக்த த்வேஷங்கள் நம் தேசத்தில் ஜநங்களுக்குள் இல்லையென்று நம்முடைய அநுபவத்தால் நாம் த்ருடமாகச் சொல்வோம்.

துலுக்கனான ஹிந்து ஜந்ம துலுக்கனைவிட ஹிந்துக்களை த்வேஷிக்கின்றான். பிறப்பால் கிறிஸ்தவனாயிருப்பவன், ஹிந்துவாய்ப் பூர்வம் இருந்து பின்பு கிறிஸ்தவனாய் மாறினவன் ஹிந்துக்களை த்வேஷிப்பதுபோல் த்வேஷிக்கின்றானில்லை. ஆதலால் ஜாதி கெட்டவன் ஜாதி நிஷ்டர்களை த்வேஷிப்பதில் ஆச்சரியமென்ன? அதிலும் ப்ராஹ்மணனாய்ப் பூர்வமிருந்து பின் ஜாதி கெட்டவன் மிகவும் ப்ராஹ்மண விரோதியாகின்றான். முதலில் பாதிரிமார்களால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு, தேசகிறிஸ்தவரால் ஆதரிக்கப்பட்டு, ராஜாங்கத்தில் உத்யோக ஸம்பாதந ஸௌகர்ய நிமித்தம் ப்ராஹ்மணேதரரால் பரிபாலிக்கப்பட்டு, ப்ராஹ்மண ப்ரஷ்டர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, ப்ராஹ்மண த்வேஷமாய் உதித்து, வர்ணாச்ரம த்வேஷமாய்த் தத்காலம் பரிணமித்த விஷத்ருமம் விஸ்தாரத்தையடையுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸர்வ வர்ணஸ்தரும் அதிகாரிகள். ஒவ்வொரு வர்ணஸ்தரும், தம்தம் கர்மங்களால் பகவானை ஆராதித்து அவனை யடையலாமென்பதை "𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌤𑌮𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿" என்கிற வாக்யத்தால் கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தார். ப்ராஹ்மணாதிகளுக்குப் பகவானுடைய முகாதிரூப நிர்தேசமும், அவ்வவர் ப்ரவ்ருத்திக்கு அநுகுணமாய் ஏற்பட்டதே. ப்ராஹ்மணன் முதலானவர் ஜாத்யந்தருடைய பஹுமாநத்தை அபேக்ஷிப்பதாய் எண்ணக்கூடாது.

"𑌸𑌮𑍍𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌤 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌦𑌿𑌵 ।
𑌅𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌦𑌵𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 ॥"

என்று, மநுஸ்ம்ருதியில் ஸம்மாநத்தை விஷம் போலவும், அவமாநத்தை அம்ருதம் போலவும் ப்ராஹ்மணன் எண்ணவேண்டுமென்று விதித்திருக்கின்றது. வர்ண பேதங்கள், ஒருவன் தான் உத்க்ருஷ்டனென்றும் பிறர் நிக்ருஷ்டர் என்றும் பாவிக்கும்படி உண்டாகவில்லை. ப்ராஹ்மணன் எங்காவது ஸம்மாநிக்கப்பட்டானாகில் அவனிடம் நின்ற யோக்யதைதான் அதற்குக் காரணம். அவ

னுடைய வர்ணமாத்ரம் காரணமாக ஹேதுவில்லை. ஒவ்வொருவர் ஸ்வதர்மமும், அவ்வவருடைய பகவதாராதநத்துக்கு அங்கமாகக் குறையில்லை. பாரம்பர்யமாக ஏற்பட்ட வ்ருத்தியானது அதில் நிலைத்தவனுக்கு ப்ராயேண ஸாமர்த்யாதிசயத்தைத் தருமென்பதும் லோகப்ரஸித்தம். ஒவ்வொருவரும் தமக்கு நியதமாய் ஏற்பட்ட வ்ருத்தியினால் லோகோபகாரமும் செய்கின்றார். அவ்யவஸ்தையினால் ஏற்பட்ட வ்ருத்திகளுக்கு இத்தகைய குணங்கள் அமையமாட்டா. ஜநங்கள் இச்சாநுகுணமாய் வ்ருத்திகளை மேற்கொள்வாராகில் பரஸ்பரம் ஈர்ஷைக்கும் இடந்தருவார்கள். பாரம்பர்யாகதங்களான வ்ருத்திகளில் உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட யோசனைகள் செய்பவர்கள், இச்சாநுகுணமாய் ஏற்றுக்கொண்ட வ்ருத்திகளிலும் அந்த யோசனை செய்யவேண்டியவர்களே. எல்லா ஜநங்களும் ஸமாந வ்ருத்தியில் புக லோகம் இடந்தராது. ப்ரசுரமாக ஒவ்வொருவனுக்கும் பரம்பராகதமான வ்ருத்தியில்தான் ஆபிமுக்யம் ஜநிக்கும். லோகாநுபவத்தை நன்கு யோசித்தால், ஜநங்கள் ஸுகமாக வாழ்வதற்கு வர்ணாச்ரம தர்மத்தைப்போன்ற ஏற்பாடு வேறெங்கும் காண்பது அரிது. அந்தத் தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கப் பிறந்தவர்களுடைய தவறுதலால் தத்காலம் அது கொஞ்சம் நிலை மாறியும், அதற்கு உண்டாயிருக்கும் த்வேஷிகளின் ப்ரயத்நத்தால் அது தூஷிக்கப்பட்டும் இருந்தபோதிலும், அதற்கு அபிமாநிகள் உள்ளவரையில் அது காலோசிதமாக ரக்ஷிக்கப்படவேண்டுமென்பது நமது ப்ரார்த்தனை.

கஞ்சம் ஸோஷல் ரிபாரம் ஸங்கம்.

கஞ்ஜம் ஸோஷல் ஸங்கத்தில் அத்யக்ஷதையை வஹித்தவர் இவ்வண்ணம் கூறுகின்றார். 'மநுஷ்யர் பூர்வ வழக்கத்தை ஆதரிக்கும் ஸ்வபாவமுடையவர்கள்; ஆதலால் பூர்வாசாரத்தை அவர் திடீரென்று த்யாகம் செய்து புதிய வழக்கங்களை மேற்கொள்ளார்; ஆதலால் வழக்கங்களின் மாறுபாடு காலக்ரமத்தால்தான் ஏற்படும்; ஒருவன் புத்தி பழைய வழக்கத்தின் குற்றங்களையும் புதிய ஏற்பாட்டின் உண்மையையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பொருந்தும்; ஆனால் குற்றமுள்ள புராதந வழக்கத்தை ஒட்டி வந்த அபிமாநம், அதற்கு ஒரு கௌரவத்தைக் கொடுத்துவிடுகின்றது; இந்த அபிமாநமும் கௌரவமும் புதிய உண்மை விஷயமாக உண்டாகக் கஷ்டப்படும்;' என்றிப்படி அவர்

யோசிப்பர். இந்த யோசனைகளில் புதிய உண்மை, பழைய குற்றம் எனும் வ்யவஹாரம்தான் பலம் உள்ளது. பழைமையை ஆதரிப்போர் இவ்வார்த்தைகளை மாற்றிச் சொல்வர்.

ஆனால், அந்த ஸங்காத்யக்ஷர் பழமையின் நாசமும் காலக்ரமத்தில் உண்டாகுமென்றும், அப்போது புதியது தேசமெங்கும் பரவுமென்றும் சொல்கின்றார். இது இப்படி யாகலாம். வர்ணாஶ்ரம தர்மத்தை ஆதரிப்பவர் இருக்கும் பர்யந்தந்தான் அது அவரால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டும். அவர் ஸங்க்யை வரவரக் குறையலாம். அவர் முற்றிலும் போனால் தர்மமும் போய்விடும். அப்போது இன்னதென்று ஏற்படாத ஸோஷல் ரிபாரம் தர்மந்தான் மிகுதியாமோ? மஹம்மதிய தர்மம் மிகுதியாமோ? கிறிஸ்தவ தர்மம் மிகுதியாமோ? நாஸ்திக தர்மம் மிகுதியாமோ? நமக்குத் தெரியாது.

திருப்பூர் ஸோஷல்ரிபாரம் ஸங்கம்.

திருப்பூர் ஸங்கத்துக்கு நல்வரவளித்தவர் தாசில்தார் தங்கவேலு முதலியார். அவர் உபந்யாஸம் முழுதும் ஹிந்து பத்ரிகையில் வெளியாயின. விப்ரத்வேஷம், வேதநிந்தை, நம்முடைய இதிஹாஸங்களில் லாகவபுத்தி, தமிழ் பாஷா க்ரந்தங்களில் அலக்ஷ்யதை, இவை அவ்வுபந்யாஸத்தில் ப்ரகாசிக்கின்றன. ஸங்காத்யக்ஷரான ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காரும் முதலியார் தைர்யத்தை வியந்தனர். த்வேஷவிஷபமாகின்ற மதங்களையும் மநுஷ்யர்களையும் திட்டவேண்டுமானால், பீனல் கோட் ஒன்றுக்கு மாத்ரம் தத்காலம் பயப்படவேண்டு மாகையால், ப்ராயேண அதற்குத் தப்பினதாக வெண்ணிக்கொண்டு யார் எதைத்தான் வையக்கூடாது? ஆதலால் ஐஹிகத்தில் ப்ரதீகார ஶங்கைக் கிடமின்றியே, ஸாதுக்களையும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயங்களையும் தூஷித்தல் தைர்ய லக்ஷணமாமோ?

மதுரை வர்ணாஶ்ரம தர்ம ரக்ஷண ஸங்கம்.

தேவாலய த்ரவ்யங்களை இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்களுக்காகச் செலவு செய்யக்கூடாதென்று மதுரை வர்ணாஶ்ரம தர்ம ரக்ஷண ஸங்கத்தார் ஒரு தீர்மாநம் செய்தார்கள். இந்தத் தீர்மாநாநுகுணமாகச் சிலவற்றை நாம் முன்னமே எழுதியிருக்கின்றோம். இங்கிலீஷ் படித்தவர்க்குள் சிலர்

இப்படிப்பட்ட செலவை க்ரமமென்று யோசிக்கின்றூர்கள். ஜூன் மாஸம் 5-ந்தேதி ஹிந்து பேபரில் ஒரு வர்ணாச்ரம த்வேஷி, தேவஸ்தாந தநம் ப்ராயேண துராத்மாக்களால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டதென்றும், அந்ய மதஸ்தர் ஹிந்துமதத்தில் சேராதபடியால் ஹிந்து மதத்தில் ஜநங்களைச் சேர்க்க அந்த த்ரவ்யம் உபயோகப்படவேண்டாமென்றும், ஹிந்து மதத்தை அம்மதஸ்தர்க்குள் வ்ருத்தி செய்வதைக் காட்டிலும் படிப்பைப் பரவச் செய்வதற்காகத் தேவஸ்தாந த்ரவ்யம் செலவிடப்படலாமென்றும், வேண்டுமானல் படிப்பவர்க்கு ஹிந்து மதத்தையும் சொல்லிவைக்கலாமென்றும் எழுதுகின்றூர். துராக்ரஹக்ரஸ்தமான சித்தம் தன்னிலையைப் பிறரிடம் அத்யாஸம் செய்வதுடன், ந்யாய ஸஞ்சாரத்துக்கு அத்யந்தம் அநர்ஹமாகவும் போய்விடுகின்றது. தேவஸ்தாந த்ரவ்யம் கொள்ளையால் சேகரிக்கப்படவில்லை. சில தர்மத்வேஷிகள் அதைக் கொள்ளை யடிக்கின்றூராயினும், வர்ணாச்ரம விரோதிகள் அதைக் கைப்பற்றுவது ந்யாயமாமோ? இவ்வண்ணம் திருடனும் தன் செயற்கு ந்யாயம் சொல்லக்கூடும். மேற்குறித்த வர்ண விரோதியானவர் தத்காலம் கவர்ன்மெண்டு பாடசாலைகளில் கற்கும் ஹிந்து சிறுவர்களில் பலர் ராஜாங்க விரோதிகளாயும், நாஸ்திகராகவும், மர்யாதையற்றவராகவும் பரிணமிக்கின்றூர்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்கின்றூர். இவர்கள் இப்படியாவதைத் தேவஸ்தாந த்ரவ்யத்தைச் செலவிட்டுத் தடுக்கவேண்டுமென்கிறூர். ஹிந்து சிறுவர்கள் இங்கிலீஷ் படிப்பதும், வர்ணாச்ரம விரோதிகளாவதும் காலத்தின் தன்மை! அவர்கள் படிக்கும் படிப்பின் பயன்; அவர்கள் அடைகின்ற ஸஹவாஸத்தின் தோஷம். இவை தினம் அரைமணி ஹிந்து மத க்ரந்தாவலோகநம் செய்வதால் மாறமாட்டா. இப்படிப்பட்டவர் கெடாமலிருக்க யத்நப்படுவதும் தேவஸ்தாநங்களின் கடமையல்ல. வர்ணாச்ரம தர்மாபிமாநிகளும் ஹிந்து மதத்தை ஸர்வத்ர உபந்யாஸம் செய்வித்துச் சிறுவர்களும் மற்றோர்களும் கெட்டுப்போகாமலிருக்கும்படிச் செய்வதற்காகத் தேவஸ்தாநம் மிகுதி பணத்தைச் செலவிடலாமென்பர். அது பண்டிதர்களை ஸம்ரக்ஷித்து அவர்களைக்கொண்டு செய்ய வேண்டிய கார்யம். இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்களை ரக்ஷிப்பதால் அது ஏற்படமாட்டாது.

குருபரம்பராஸாரசிந்தனை.

ஆசார்யனைத் தேடி அடையவேண்டு மென்பது.

'ஜ்ஞாநம் உண்டானல் போதாதோ? முமுக்ஷுவுக்கு ஆசார்யாபேக்ஷை அதன் பிறகு நியமேந வேண்டுமோ? குருபங்க்தி பஜநம் வேணுமென்று நிர்ப்பந்தம் கூடுமோ? பக்தி ப்ரபத்திகளால் மோக்ஷம்பெற வொண்ணுதோ? ஶாஸ்த்ராந்தரங்களில் பண்டிதனுயிருப்பவனுக்கு ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளுக்கு உபதேஷ்டா வேண்டுமோ? ஆசார்ய நிரபேக்ஷமாக உபயுக்தார்த்தங்களை அவன் அறிந்துகொள்ளக்கூடாதோ? அநந்ய பக்தியால் தன்னை அறிந்து அடையக்கூடுமென்று கீதாசார்யன் மொழியவில்லையோ? ஆதலால் முமுக்ஷுக்கள் எல்லார்க்கும் ஆசார்யவத்வம் வேண்டுமோ?' என்று இவ்வண்ணம் சங்கைகள் உதிக்கக்கூடும். அதற்காகத் தர்மம் அறிந்தவர் அநுஷ்டாநம் ப்ரமாணமெனும் வசநப்படி மதுரகவிகளுடைய அநுஷ்டாநத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் இன்பத்தில் என்று ஆரம்பிக்கின்ற செய்யுளால். (1)

இன்பத்தில், இறைஞ்சுதலில், இசையும்பேற்றில், இகழாத பல்லுறவில், இராகமாற்றில், தன்பற்றில், வினைவிலக்கில், தகவோக்கத்தில், தத்துவத்தை யுணர்த்துதலில், தன்மையாக்கில், என்று இந்தப் பத்து விதமாக, மதுரகவிகள் அருளிச்செய்த 'கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினல்' எனும் பத்துப் பாட்டுகளுடைய அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹிக்கின்ருர். 'குருகூர்நம்பி யென்றக்கால் அண்ணிக்கு மமுதூறு மென்னுவுக்கே', என்றும், 'நாவினல் நவிற்றி இன்ப மெய்தினேன்' என்றும், சடகோபன் பெயரைச் சொல்லி

(1) இன்பத்தி லிறைஞ்சுதலி லிசையும்பேற்றி லிகழாத பல்லுறவி லிராகமாற்றில், தன்பத்தில் வினைவிலக்கில் தகவோக்கத்தில் தத்துவத்தை யுணர்த்துதலில் தன்மையாக்கில், அன்பர்க்கே யவதரிக்கு மாயனிற்க வருமறைகள் தமிழ்செய்தான் தாளேகொண்டு, துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக் காட்டும் தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே.

மதுரகவி ஆநந்தமடைந்தார் என்பதை 'இன்பத்தில்' எனும் பதத்தால் காட்டுகிறார். 'மேவினேன் அவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே' என்று மதுரகவிகள் சடகோபன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்த விஷயத்தை 'இறைஞ்சுதலில்' என்று அநுவதிக்கிறார். 'தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத் திருவுருக் காண்பன் நான்' என்று மதுரகவி வேண்டிய புருஷார்த்தத்தை 'இசையும்பேற்றில்' எனும் சொற்களால் விவரிக்கின்றார். 'அன்னையாய் அத்தனாய் என்னை யாண்டிடும் தன்மையான்' என்று மதுரகவிகள் தமக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தமான ஸகலவித பந்துத்வத்தைச் சடகோபனிடம் பாராட்டியதை, 'இகழாத பல்லுறவில்' என்று ஸ்மர்த்திக்கிறார். 'நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள் தன்னையும், நம்பினேன் மடவாரையு முன்னெலாம், செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர்நம்பிக், கன்பனாய் அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே' என்று மதுரகவிகள் அநுசித விஷயப் பற்றுகளையெல்லாம் நிவர்த்தித்தபடியை, 'இராகமாற்றில்' என்று அநுஸந்திக்கிறார். 'நின்று தன் புகழேத்த வருளினான்' என மதுரகவிகள், தம் ஆசார்யனான சடகோபன், தாமே க்ருபைகொண்டு, தம்மிடம் பக்தியை உண்டாக்கினானெனச் சொன்ன அர்த்தத்தைத் 'தன்பத்தில்' என ஸங்க்ரஹித்தார். 'பண்டை வல்வினை பாற்றி யருளினான்' என்று, மதுரகவிகள் தம்முடைய குரு, தம்முடைய பூர்வ கர்மங்களைப் போக்கியதை ஸ்மரித்தார் என்பதை, 'வினைவிலக்கில்' எனும் சொற்களால் காட்டியருளினர். 'அருள்கண்டீர் இவ்வுலகினில் மிக்கதே' எனச் சடகோபனுடைய க்ருபையின் ஆதிக்யத்தை மதுரகவி வர்ணித்ததைத் 'தகவோக்கத்தில்' என மறுமொழிப்படுத்தியுளர். 'வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி யென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்' என்று மதுரகவி, தமதாசார்யன் வேதாந்தார்த்தங்களின் தத்வங்களை, அதாவது சித் அசித் ஈச்வர தத்வங்களின் நிலையைத் தம்முடைய ப்ரபந்தங்களால் பாடி, தமக்கு அவற்றை நன்றாக வுபதேசித்து, 'நெஞ்சுள் நிறுத்தினான்' என அருளிச்செய்ததைத் 'தத்துவத்தை யுணர்த்துதலில்' என்று ஸாதித்தருளினர். 'செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்' என்று, மதுரகவி, சடகோபன் தம்மை ஸ்வரூபத்தில் நிறுத்தியதை, அதாவது, தமக்குப் பாகவதத்வத்தை உண்டாக்கிப் பகவத் பாகவத கைங்கர்யங்களைத் தந்தருளியதை மொழிந்தார். அதையே 'தன்மையாக்கில்' என்று தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றினர்.

இவ்வகையாக, நாம ஸங்கீர்த்தநத்தால் உதிக்கும் இன்பமென்ன, ஆஶ்ரயண மென்ன, பகவதநுபவரூபமான புருஷார்த்த மென்ன, ஸகலவித பந்துத்வமென்ன, விஷயத்தில் ஆசையை விலக்குதல் என்ன, தன்னிடம் பக்தியை உண்டுபண்ணுதல் என்ன, ஸர்வபாப விமோக்ஷண மென்ன, க்ருபாதிக்ய மென்ன, தத்வார்த்த ப்ரதர்சந மென்ன, ஸ்வரூப ப்ராப்தி யென்ன, இவ்வுபகாரங்களை யெல்லாம் ஆஶ்ரிதர்க்குத் தானே பண்ணும்படியாக அவதாரம் செய்தருளிய ஆஶ்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களுடன் கூடின ஸர்வேஶ்வரன் அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க, அவனை அநாதரித்து, ஸூக்ஷ்மார்த்த கர்ப்பங்களான வேதங்களை த்ராவிட பாஷையில் பண்ணின நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளை அவலம்பித்து, ஸம்ஸாரத்துக்குரிய எல்லாத் துன்பங்களையும் நிவர்த்தித்த மதுரகவிகள், நிஸர்க்க ஸுஹ்ருத்தராய், ஸர்வபலப்ரதனாய், ஸர்வேஶ்வரன் இருந்தாலும், ஸதாசார்ய ஸமாஶ்ரயண மில்லாதார்க்கு மோக்ஷம் கிடைக்கமாட்டாதென்று, ஜகத்துக்கெல்லாம் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றும்படி காட்டும் ப்ராசீந மார்க்கமானது, அத்யவஸாய முடையவர்களுக்கு நல்ல மோக்ஷ மார்க்கமாயிருக்கின்றது என்று ஸாதித்தருளினார்.

இப்படி மதுரகவிகள் நடந்ததை அநுஸரித்து, "பாபிஷ்டனான க்ஷத்ரபந்துவும், புண்யங்கள் செய்த புண்டரீகனும் ஆசார்யர்களை ஆஶ்ரயித்தபடியால் மோக்ஷ மடைந்தார்கள். ஆகையால் முமுக்ஷுவானவன் ஆசார்யவான் ஆகக்கடவன்" (1) என்னும் ப்ரமாணம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. மேலும் முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆசார்ய வம்சம் பகவானளவும் செல்லும்படி அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்பதும் விதிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லுகின்றார். ஆசார்ய ஸமாஶ்ரயண மில்லையாகில் புண்யக்ருத்வம் மோக்ஷகாரணமாகமாட்டாது; அது உண்டேயாகில் பாபிஷ்டத்வம் மோக்ஷ ப்ரதிபந்தகமாகாது. ஆதலால் ஆசார்ய ஸமாஶ்ரயணம் ஸர்வ முமுக்ஷுக்களாலும் அவஶ்யம் கர்த்தவ்யம் என்று கருத்து. இது ஶ்ருதிப்ரஸித்தம். "ஆசார்யவானான புருஷன் (ஸத்ஶப்தவாச்ய

---

(1) பாபிஷ்ட: க்ஷத்ரபந்துஶ்ச புண்டரீகஶ்ச புண்யக்ருத் ।
ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாதாசார்யவான் பவேத் ॥

னை பரமாத்மாவை) அறிகின்றான்"; (1) "ஆசார்யனிடமிருந்தே அறிந்த வித்யை ஸாதுவாக இருக்கும்" (2) "அதை (ப்ரஹ்மத்தை) அறியும்பொருட்டு (நிர்வேதம் பிறந்து முமுக்ஷுவான) அவன் குரு ஸமீபத்திற்கே செல்லக்கடவன்" (3) என்பவை ச்ருதி ப்ரமாணங்கள். இவற்றைக் கணிசித்தால், மோக்ஷத்திற்கு உபயுக்தமான ஜ்ஞாநத்தின்பொருட்டுக் கேவல பகவத்பஜநம், கேவல புண்ய கர்மங்கள், புஸ்தக நிரீக்ஷணங்கள் முதலானவை பயன்படமாட்டா என்று விளங்கும் ஆசார்யவத்தையை மோக்ஷ காரணமென்று அருளிச்செய்தார். அதன் தாத்பர்யம் என்னெனில், மோக்ஷோபயுக்த ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுதல் ஆசார்யாதீநமாயிருக்கின்றது என்பதே. உத்பந்நமான ஜ்ஞாநத்துக்கு அபிவ்ருத்தியும் வேண்டும். அவற்றிற்குத் தக்கபடி சீலவ்ருத்தத்தில் நிஷ்டையும் அபேக்ஷிதம். இவை ஆசார்யவத்வமின்றி ஏற்படமாட்டா. 'அநந்ய பக்தியால் நான் யதாவத்தாய் அறியப்படுவேன்' என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொன்னதும், 'ஆசார்யவானுக்குத் தான் அநந்ய பக்தி முதலான தத்வஜ்ஞாந ஸாதநங்களாய் எடுக்கப்பட்ட ஸஹகார்யந்தரங்கள் கிடைக்கும் எனும் தாத்பர்யத்தால்' என்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது.

ஆசார்யபரம்பராநுஸந்தாநம்.

இன்னும் ஆசார்ய வம்சம் பகவானளவும் செல்ல அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்றார். அதனால் தான், அதிகாரத்தின் முதல் ச்லோகத்தில் 'குருக்களின் பொருட்டும் அவர்கள் குருக்களின் பொருட்டும் நமஸ்காரோக்திகளை அப்யஸிக்கின்றோம்' என்று ஸாதித்தருளினார். குருபங்க்தியை அநுஸந்தாநம் பண்ணவேண்டுமென்றால், அவரைப் பக்தியுடன் நினைத்து த்யாநிக்கவேண்டுமென்று கருத்து. அதற்கு ப்ரமாணங்கள் "அந்த ஆசார்யவம்சம் அறியத்தக்கது" (4) என்றும், "பகவான் முதற்கொண்டு ஆசார்யர்களில் ஒவ்வொருவரையும் நாமஞ் சொல்லி" (5) என்றும், ச்ருதி

(1) 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌵𑍇𑌦 (2) 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌧𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌤𑍍 (3) 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍. (4) 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌂𑌶𑍋 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌃 (5) 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑌸𑌾𑌵𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌤𑌃.

களே உதாஹரித்தன. இந்த ஆசார்ய பரம்பரையானது அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்தவர்கள் பரம்பரை. அத்தகைய பரம்பரையைச் சொல்லிக்கொண்டு தான் முண்டகோபநிஷத்தில் ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசித்தனர். ப்ரஹதாரண்யகோபநிஷத்திலும், 'அத வம்ஶ: பௌதிமாஷ்யோ கௌபவநாத்," என்றாரம்பித்து ஆசார்ய வம்ஶம் விஸ்தாரமாக, 'ஸநாதந: ஸநகாத், ஸநக: பரமேஷ்டிந:, பரமேஷ்டீ ப்ரஹ்மண:, ப்ரஹ்ம ஸ்வயம்பு, ப்ரஹ்மணே நம:" என்று முடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த பரம்பரையானது நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்க்குப் பகவானில் ஆரம்பித்து, லக்ஷ்மீ, விஷ்வக்ஸேநர், சடகோபன், நாதமுனிகள், ஆளவந்தார், பாஷ்யகாரர், வேதாந்த தேசிகன் முதலானவர்களால் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மேலே குறித்த ஒவ்வொரு ஆசார்யரிடமும் பகவானுடைய அநுப்ரவேஶமானது ப்ரமாணஸித்தம் என்பது முன்னமே காட்டப்பட்டது. இந்த பரம்பராநுஸந்தாநம் முமுக்ஷுவுக்கு நியமேந வேண்டுமென்று ஸாதித்தருளினர். ஸர்வலோகத்துக்கும் பரமாசார்யன் பகவான் என்பதை 'ஜகிஶம்' என்றாரம்பித்த பாரதாதி வசநங்களால் ஸமர்த்தித்தனர். பிறகு சதுர்முக ஸநத்குமார நாரத பராஶர வ்யாஸாதி பரம்பரைகளாலும், அவதார விஶேஷங்களாலும், உபதேச க்ரமத்தாலும், பகு க்ரந்தங்களாலும், அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரத்தை லோகஹிதார்த்தம் யுகாந்தரங்களில் ப்ரவர்த்திப்பித்த பரமேஶ்வரன், அந்தப் பரம்பரைகளை நமக்கு உபகார பரம்பரைகளாகச் செய்தருளினன். கலியில் பாஷண்டிகள் பெருகி, ஶ்ருத்யர்த்தங்களை பகுமதிகள் கலக்கிவிட்ட பிறகு, அவற்றை ப்ராசீந ஸம்ப்ரதாயங்களோடொக்க, அப்பாஷண்டிகள் நிரஸந பூர்வகமாக, லோகத்தில் நிலைநிறுத்த ஸர்வேஶ்வரனே நம்முடைய ஸம்ப்ரதாய ஆசார்யர்களிடம் அநுப்ரவேஶம் பண்ணினபடியால், அஸ்மதாசார்யர்கள் மற்றோரைக் காட்டிலும் நமக்கு விசேஷமாக உபகரித்தவர்களாகின்றார்கள். 'க்ருஷ்ணாஷ்டி க்ருஷ்ணநாமைவ நிவர்தக: பரப்ரஹ்மண: காருண்ய விலக்ஷண:" என்று, குத்ருஷ்டிகளாகின்ற வேஷதாரிகள் வாயில் விழுந்து மூழ்கிப்போகும் வேதங்களைக் கைகொடுத்துக் கரையேற்றிய

ஸர்வஜ்ஞுன் என்றும், '𑌅𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌤𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍' என்று ச்ருதிகள் விஷயமாகப் பரர் செய்யும் அபார்த்தங்களை வேர் பிடுங்கினு ரென்றும், தேசிகனே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரை வர்ணித்திருக்கின்ருர். யதிராஜ ஸப்ததி முழுவதும் இந்த யோசனை மிகுந்து நிற்கின்றது.

பகவத் விஷயத்தில் போலே குரு விஷயத்திலும், பரையான பக்தியுடைவனுக்குத் தான் அபேக்ஷிதார்த்தங்க ளெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அதற்கு நிதர்சநமான கட ஜாபாலாதி ச்ருதிகளையும் ஸஞ்ஜயாதி வ்ருத்தாங்களையும் எடுத்துரைத்தார். "எவனுக்குப் பகவானிடம் அதிசயித பக்தியுளதோ, பகவானிடம்போல் குருவினிடமும் உளதோ, அந்த மஹாத்மாவுக்கு மேலே சொன்ன அர்த்தங்கள் ப்ரகாசிக்கின்றன" (1) என்று கடச்ருதி. "ஆசார்யனிடமிருந்தே அறியப்பட்ட வித்யை ஸாதுமத்வத்தை அடையும் என்று தேவரீரைப் போன்றவரிடம் என்னல் கேட்கப்பட்டது" (2) என்று சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் ஸத்யகாமரெனும் ஜாபாலர் வசநம். ச்வேதாச்வரஸுபாலோபநிஷத்களில் இதர ஸ்ருதிகளும் உண்டு. ஸஞ்ஜய வ்ருத்தாந்தம், "வ்யாஸருடைய அநுக்ரஹத்தினலே யோக மெனப்பட்ட இந்தப் பரம ரஹஸ்யத்தைத் தானே சொல்லுகிற ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனுகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் நான் நேரில் கேட்டேன்" (3) எனும் ச்லோகத்தில் கண்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட குரு பக்தியற்றவர்க்கு ஜ்ஞாந ஸம்பத்து உண்டாக மாட்டது என்பதை ஶிஷ்யர்களுடைய ஜ்ஞாந தாரதம்யத்தில் கண்டுகொள்வது என்று ஸாதிக்கின்ருர். மேற்குறித்த ச்ருதிகளை அநுஸரித்து, ஒரு ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணமும் எடுக்கப்பட்டிருக்

---

(1) 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌯𑌥𑌾𑌦𑍇𑌵𑍇 𑌤𑌥𑌾𑌗𑍁𑌰𑍌 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑍇 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌾𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥
(2) 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌦𑍃𑌶𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌧𑍈𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌸𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌦𑌿𑌤𑌿 (3) 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌚𑍍 𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍
𑌏𑌤𑌚𑍍 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌮𑌹𑌂𑌪𑌰𑌂 । 𑌯𑍋𑌗𑌂𑌯𑍋𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍
𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌥𑌯𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 ॥

கின்றது. "ஜ்ஞாதாவானவன் குருவை ப்ரகாசிப்பிக்கக்கடவன்; குருவால் உபதிஷ்டமான ரஹஸ்ய ரஹஸ்யார்த்தங்களை ப்ரயத்நத்துடன் ரக்ஷிக்கக்கடவன். குருவை ப்ரகாசியாமையாலும், ரஹஸ்யாதிகளை ப்ரகாசிப்பதாலும் ஸம்பத்தும் ஆயுஸ்ஸும் க்ஷயிக்கும்" (1) என்பது ஸ்ம்ருதி. ஒருவன் குருவை ப்ரகாசிக்கிறதும், மற்றொருவன் ப்ரகாசியா தொழிகின்றதும் குருபக்தியில் தாரதம்யத்தைப் பொறுத்துள.

ஆசார்யர்களுடைய அநுஸந்தாநமின்றி அவரை ப்ரகாசிப்பதென்பது ஸித்திக்கமாட்டாது. அந்த அநுஸந்தாநமும் குருபக்தியின் அதிசயம் இல்லாமல் நேரிடாதென்று கருத்து. மேல் எடுத்த ஸ்ம்ருதி வசநத்தால் குருப்ரகாசநம் செய்யாமைக்கு ப்ரத்யவாயம் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆனபடியால் தேசிகனால் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிற "[illegible]" எனும் ச்லோகத்தில் கண்டிருக்கும் குணங்கள் பொருந்தியிருக்கும் புருஷனிடம் தான் ஆசார்யத்வம் பொருந்தும். அப்படியொரு புருஷன் கிடைக்காவிடில், யதோசிதம் அக்குணங்கள் ப்ரகாசிக்குமிடமே ஆசார்யவரணம் உசிதம் என்பது ஸ்பஷ்டம். ச்ருதியிலும், "[illegible]" என்று துடங்கி, "[illegible]" எனும் வரையில், பின்னால் சொல்லப்பட்ட தத்வார்த்தங்கள் ஸாம்ப்ரதாயிகமென்று ஜ்ஞாபிக்கும்பொருட்டு, மஹாத்மாக்களாகிய ஆசார்யர்களுடைய ப்ரகாசநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. "அந்த ஆசார்யவம்சம் அறியத்தக்கது, அதாவது அநுஸந்திக்கது", (2) எனும் ச்ருதி குருபரம்பராநுஸந்தாநத்தை விதித்தபடியால், அதைச் செய்யாதொழிதல் ப்ரத்யவாயமென்பது ஸித்தம். குரு பக்தி பரீவாஹமான குரு ப்ரகாசநம், மேல்குறித்த கடச்ருதியால், பகவத் பக்தியை எப்படி யொருவன் ப்ரகாசிக்கவேண்டுமோ, அவ்வண்ணமே நிற்கவேண்டுமென்று த்ருடப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

---

(1) [illegible]

(2) [illegible]

குருபத்தி பூர்ணமாயிருந்தால் தான் ஜ்ஞாந ஸம்பத்தி யுண்டாகு மென்று கருத்து. மேல்குறித்த ச்லோகத்தில் ஸம்பத் பதத்துக்கு 'விசுத்தமான ஜ்ஞாநத்துடன் கூடின பகவதநுபவம்' என்று அர்த்தம் செய்கின்றார்கள். கேவலம் போகங்களுக்கு ஸாதநமாயிருக்கும் தநம், அந்த ஸம்பத் சப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லை. சொன்ன அர்த்தத்தை த்ருடப்படுத்தும்படி "𑌅𑌭𑌯𑌂𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃" என்றாரம்பித்து, "𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌂 𑌦𑍈𑌵𑍀𑌂 𑌅𑌭𑌿𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯" என்று முடியும் கீதா ச்லோகங்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. அதாவது 'இஷ்டங்களின் நிவ்ருத்தியாலும் அநிஷ்டங்களின் ப்ராப்தியாலும் உண்டாகும் துக்கரூபமான பயம் இல்லாமை, ரஜோகுண தமோகுண ஸம்பந்தமற்ற ஸத்வத்தின் சுத்தி, ப்ரக்ருதி வியுக்தமான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் அதில் நிஷ்டையும், தாநம், மநோஜயம், பகவானுடைய ஆராதநரூபமான நிஷ்காமகர்மம், ஸ்வாத்யாயம், தபஸ், த்ரிகரணங்களின் ருஜுபாவம், அஹிம்ஸை, ஸத்யம், கோபமில்லாமை, த்யாகம், இந்த்ரிய ஜயம், கோள்சொல்லாமை, பூதங்களிடம் தயை, விஷயங்களில் ஆசையில்லாமை, ம்ருதுஸ்வபாவம், துஷ்கர்மம் செய்வதில் வெட்கம், சபலமில்லாமை, தேஜஸ், பொறுமை, தைர்யம், சௌசம், த்ரோஹம் செய்யாமை, அதிகர்வமில்லாமை இவைகள் பகவதாஜ்ஞாநுஸாரிகளான தேவதைகளுடைய ஸம்பத்து; இவற்றை உத்தேசித்துப் பிறந்தவனுக்கே அவை உண்டாகின்றன' எனும் ப்ரகரணத்தில் ஸம்பத் சப்தம் விசுத்த ஜ்ஞாநத்துடன் கூடிப் பகவதாஜ்ஞையை அநுஸரித்து நடத்தல் என்று ஏற்படுகின்றது. மேற்படி ச்லோகத்தில் 'ஆயுஸ்' என்பதால் ஜீவாத்மாவின் ஸத்தைக்குக் காரணமான பகவத் சேஷத்வாநுஸந்தாநமும், ஸ்வ ஸ்வரூபத்தில் நிஷ்டையும் விவக்ஷிதம். உத்பந்ந ஜ்ஞாநாநுவ்ருத்தியும் அதற்கேற்றபடி அநுஷ்டாநமும் ஆயுஸ் சப்தார்த்த மென்பர். இதற்கு ஆதாரமாக "𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦, 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃", எனும் ச்ருதியை உதாஹரிக்கின்றனர். அதாவது, பகவானுடைய அஸ்தித்வத்தில் விச்வஸித்து, அந்த விச்வாஸத்துக்கு அநுரூபமாக பகவத் ஸ்வரூபம், ஸ்வஸ்வரூபம், தனக்கும் பகவானுக்கும் உண்டாயிருக்கின்ற ஸம்பந்தம், இவற்றின் ஜ்ஞா

நமும், அந்த ஜ்ஞாநத்துக் குரித்தான நிஷ்டையு முள்ளவனைத் தான் இருக்கின்றவனாக ஶ்ருதி சொல்லுகின்றது. இதரர் இல்லாதவர் போலாம். தேசிகனே ஶிஷ்யக்ருத்யாதிகாரத்தில், '𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑍇𑌦𑍍 𑌧𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍,' எனும் ஶ்லோகத்தை எடுத்து, 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑍋𑌷𑍀 எனும் பதங்கட்கு, 'ஜ்ஞாந வைபவத்ய பூர்வகமான பகவதநுபவ ஸம்பத்தும், ஆத்மாவுக்கு ஸந்தாந ஹேதுவான ஶேஷத்வாநுஸந்தாந பூர்வக ஸ்வநிஷ்டையும்' என்று வ்யாக்யாநம் செய்தருள்கின்றார்.

ஆசார்யனிடம் பல ஶிஷ்யர்கள் அர்த்தங்கள் ஸமமாகக் கேட்டபோதும், அவர்களுக்குள் ஆசார்ய பக்திக்கு அநுரூபமாக ஜ்ஞாந ஸம்பத்தும் நிலைக்குமென்பதை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணலாம் என்று அருளிச்செய்கின்றார். ஆசார்யன் தானறிந்த அத்யாத்ம விஷயங்களைக் குணாதிகர்களான ஶிஷ்யர்களுக்கும் கடுக ப்ரகாசியாம லிருப்பதால் அவனுடைய நிஷ்டை குலையாது. இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் குணபூர்த்தியுள்ள ஜாநஶ்ருதியெனும் ராஜனுக்கு மிகவும் பரீக்ஷித்து ஸம்வர்க்க வித்யையை உபதேசித்தவரைக் கவரச் சொல்கின்றார். '[illegible]' என்பதால், குணாதிகர் விஷயத்திலும் பரீக்ஷித்து உபதேசம் செய்யவேண்டுமென்று ஏற்படுகின்றது. "பல உபாயங்களால் பரீக்ஷித்து, ப்ரதிப்ரயோஜநாபேக்ஷையின்றி க்ருபையால் சொல்லக்கடவன்" (1) என்கிறபடியும், "ராஜ்யத்தில் செய்யப்பட்ட பாபம் ராஜாவைச் சேரும்; ராஜாவின் பாபம் புரோஹிதனைச் சேரும்; பத்நீ செய்யும் பாபம் புருஷனைச் சேரும்; சிஷ்யனுடைய பாபம் குருவையும் சேரும்"; (2) என்கிறபடியும் பரீக்ஷித்து உபதேசிக்கவேண்டுமென்றும், இப்படிக்கின்றி ஶிஷ்யனிடம் தோன்றினதே போதுமான குணமென்று நினைத்து, அநர்ஹனான ஶிஷ்யனுக்கு உபதேசித்தானாகில்,

(1) 𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹 [illegible]।

(2) 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌃।
𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑌪𑌿॥

அந்த ஶிஷ்யன் செய்யும் பாபம் ஆசார்யனைச் சேரும் என்றும் ஏற்படுகின்றது. அதனால் ஆசார்யனுடைய நிஷ்டையும் குறைந்து போகும். ஶிஷ்யனென ஒருவன் வந்த மாத்ரத்தாலே விசாரியாமல், உபதேசிக்கக்கூடாது என்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார். ப்ரஹ்மா, அவரிடம் கபடரூபமாய் வந்த இந்த்ரனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசம் பண்ணினார். அதனால் அவர் ப்ரஹ்மவித்யையை மறக்கும்படி நேரிட்டது. அவர்க்கு ஶிக்ஷா ரூபமாகப் பகவான், அவர் ஶிஷ்யனான நாரதரைக்கொண்டு மீளவும் அவர்க்கு ஜ்ஞாநத்தை உணர்த்துவிக்கவேண்டியிருந்தது. இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் காட்ட, "நாராயண முகத்தால் உத்பந்நமான பாஞ்சராத்ரத்தை நாரதர் தான் அறிந்தபடியும் கேட்டபடியும் ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸ்தாநத்தில் மறுபடியும் கேட்பித்தார். ருத்ரன் ப்ரஹ்மாவினிடம் (அதைக்) கேட்டு மீண்டும் தேவிக்கு உரைத்தார்" (1) என்று பாரதம் மோக்ஷ தர்மவசநம் எடுக்கப்படுகின்றது.

குருவின் ப்ரகாஶநம் செய்யாதொழிந்தால் ஜ்ஞாந ஸம்பத்தின் க்ஷயமும், ரஹஸ்யங்களின் ப்ரகாஶத்தால் ஸ்வநிஷ்டையாகும் ஆயுஸ்ஸின் க்ஷயமும் நேரிடுமென்பது, வாக்யத்தில் சொற்களின் க்ரம ஔசித்யத்தாலும், மேலே காட்டப்பட்ட ப்ரமாணங்களின் ப்ரஸித்தியாலும் ஏற்படும். ஒவ்வொரு அதிக்ரமத்துக்கும் இரண்டு ப்ரத்யவாயங்களும் உண்டாமென்று அர்த்தம் சொல்வதற்கு ப்ரமாணாந்தரங்கள் சொல்லாவிட்டாலும், வாக்ய வ்யுத்பத்தியில் விரோதமில்லை.

பத்ராதிபர்.

---

(1) 𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍁𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌂 । 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑍁𑌖𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌦𑍋 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌃 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑌦𑌨𑍇 𑌤𑌾𑌤 𑌯𑌥𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 ॥ 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌮𑍁𑌖𑌾𑌦𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑍈 𑌕𑌥𑌯𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌃 ।

த்ரிதசாலயம்.

அதன் பிறகு அங்கு ஸமீபத்தில் நின்ற முநிகளை நோக்கி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் காட்டி, அவர்தான் பரமவஸ்துவென்றும், ஸநாதந தர்மமென்றும், மோக்ஷப்ரதனென்றும், தத்தம் மார்க்கமுமாகின்றாரென்றும், அவரே ஸதா த்யாநிக்கத்தக்கவரென்றும், "ஹரிரேக: ஸதா த்யேயோ பவத்பி: ஸத்த்வஸம்ஸ்திதை:। * * ஓமித்யேவம் ஸதா விப்ரா: படத த்யாத கேஶவம்। * * ஶாஸ்த்ரேஜ ஜ்ஞ: காரணோ விஷ்ணு: ப்ரஸீததி தேவாயநா:। ப்ராகாஶம் ஸர்வபூத ப்ரேந்த்ய தத்தோஜாநீத கேஶவம்। உபாஸேத்யாயம் ஸதா விப்ரா உபாயோ ஹ்யஸ்ய ஹ்ருதயஸ்ய தத்: । உபாயோயம் ஜயா த்யேயோ நாத்ர ஸம்ஶயோ ஹரிர்த்ருவி। கீயம்ஶரீ ஸதா விப்ரா யத்வம் ஶ்ரேயநாஶநே। யதா பாபாஞ்ஜிரவஶா ஶாஞ்ஜாபவதி யத்தத:। ததா காஞ்ஜாத விப்ராம்ஜ்ஞா யதா தேவ: ப்ரஸீததி॥" என்கிற ஶ்லோகங்களைச் சொல்லிப் புநரபி பகவானை ஸ்துதித்துவிட்டு, ஶங்கரன் அந்தர்தாநமடைந்தார். பகவானும் கருடன்மீதேறிப் பதரிக்குச் சென்றனர்.

இவ்விடம் காட்டப்பட்ட பது ஹரிவம்ஶ ஶ்லோகங்கள் ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யக்ருத ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் எடுக்கப்பட்டுள. ஸர்வ முமுக்ஷுக்களுக்கும் உபாயபூதனும் உபேயனும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இருந்தபோதிலும், சங்கரனுடைய க்ருபையால் பகவானைப்பற்றின ஜ்ஞாநபக்திகள் பது பெயர்க்கு உண்டாயிருக்கின்றபடியால், ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யரும் தாம் செய்த ஸர்வஸித்தாந்த ஸங்க்ரஹத்தில், 'ஶங்கராய ஜ்ஞாநநிஷ்டாய' என்றும், 'மோக்ஷமிச்சேஜ்ஜநார்த்தநாத்' என்றும் காட்டியிருக்கின்றார். 'ஸர்வ

𑌹𑌾𑌵𑌸𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃' எனும் ப்ʼருதி வாக்யத்தை மேலே விவரித்த விதமாகக் கைலாஸ பர்வதத்தில் ஸர்வ தேவர்கள் ருஷிகள் முன்னிலையில், உமாபதியைக்கொண்டு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வ்யாக்யாநம் செய்வித்தார். ஸ்ரீ ஶங்கரோபாஸ்தி செய்கின்றவர்களும் அவிதி பூர்வகமாய்ப் பகவானை உபாஸிக்கின்றவர்களே. இவ்வர்த்தத்தை ஸுரேப்ʼவராசார்யரும்,

'𑌶𑌤𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍀𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌭𑌜𑍍𑌯𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌵𑌤𑍀𑌵𑌾𑌸𑌿𑌤𑍇 ।
𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑌣𑍍𑌯 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌾𑌃 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌦𑌯𑌃 ॥
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌦𑍍𑌵𑍈𑌪𑌾𑌯𑌨𑍇𑌨𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌨𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵𑍈𑌵 𑌬𑌹𑍁𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌯𑌾 ॥
𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌪𑌰𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌦𑌣𑍍𑌡𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌸𑌂𑌭𑌵𑌮𑍍 ।
𑌅𑌣𑍍𑌡𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌮𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍀𑌪𑌾 𑌚 𑌮𑍇𑌦𑌿𑌨𑍀 ॥
𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌨𑌮𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌾𑌯 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 ।
𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 ॥
𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌥𑌯𑌾 ।
𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌗𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑍇𑌷𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥'
எனும் ப்ʼலோகங்களால் ஸங்க்ரஹித்திருக்கின்றார்.

மஹாபாரதம், பீஷ்மபர்வம், ஆறுவது அத்யாயத்தில், நாம் மேலே விவரித்த பூபாகத்தை மேருபர்வத பாகமாக வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. "𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍇𑌵𑌗𑌣𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌃 । 𑌅𑌪𑍍𑌸𑌰𑍋𑌗𑌣𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌶𑍈𑌲𑍇 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌚 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌕𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌧𑌿𑌪𑌃 । 𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌰𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑍈𑌰𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑍇𑌕𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍈𑌃 ॥ 𑌤𑌥𑌾𑌚 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌰𑍋 𑌹𑌿𑌮𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌸𑍍𑌨𑍇𑌤 ॥ 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍁𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑌂 𑌶𑍁𑌭𑌮𑍍 । 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌰𑌵𑌨𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌿𑌲𑌾𑌤𑌲𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌶𑍁𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑌃 । 𑌉𑌮𑌾𑌸𑌹𑌾𑌯𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌾𑌵𑌨𑌃 ॥ 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌰𑌮𑌯𑍀𑌂 𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 𑌬𑌿𑌭𑍍𑌰𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑍇

[illegible]

என்றும், மறுபடியும்

“[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

*   *   *   *   *   *

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ।”

என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் கைலாஸம், மாநஸம், பதரீமுதலான ஸ்தல விசேஷங்களுடன்கூடிய ஹிமாசல ப்ரதேசத்தினுடைய ரமணீயதை மநுஷ்யனுடைய புத்திக்கு எட்டாததென்றும், அங்கே தேவ கந்தர்வாதிகள் ப்ரதி தினமும் கூடி விளையாடுகின்றன ரென்றும், ப்ரஹ்மா சிவன் இந்த்ரன் முதலான தேவர்கள் அவ்விடங்களில் சேர்ந்து பகவதாராதந ரூபமான பல யாகங்களை நடத்துகின்றார்க ளென்றும், குபேரன் அங்கே வஸிக்கின்றானென்றும், ஒரு கர்ணிகார வநத்தில் உமாஸஹாய

ணுய்ப் பசுபதியானவர் ப்ரீதியுடன் வஸிக்கின்ருரென்றும், அவர் தமது பாதங்களில் கர்ணிகார மாலையைத் தரிக்கின்ருரென்றும், மஹாத்மாக்கள் அவரைத் தர்சிக்கின்றன ரென்றும், சந்த்ரப்ரபா எனும் மடுவில் ஆகாசகங்கையானவள் இடைவிடாமல் விழுகின்றன ளென்றும், அவளே பல நதிகளாக ஆர்யாவர்த்தத்தில் ப்ரவஹிக்கின்ருளென்றும், அப்படிப்பட்ட ஸ்தாநம் தபஸ்ஸுக்கு மிகவும் போக்யமான ப்ரதேசமென்றும், பகவான் ஶங்கரன் தேவதைகள் இவர்களுடைய ஸாந்நித்யம் அவ்விடத்தில் தபஸ் செய்பவர்க்கு ஸ்திரமாக ஏற்பட்டிருக்கிற தென்றும், தேவகங்கையானவள் அவ்விடங்களில் எல்லாம் ப்ரவஹிக்கின்ருளென்றும் வெளியாகின்றது. இதன்மேல் அந்த ப்ரதேசத்தைப் பற்றிய மற்ருெரு கதாவிசேஷத்தை வரைகின்ரோம்.

வநவாஸாவஸாநத்தில் யுத்தம் நிஶ்சயமென்றும், பீஷ்ம த்ரோண க்ருப கர்ண அஶ்வத்தாமாதிகள் துர்யோதந ஸஹாயரா யிருக்கின்ருரென்றும் தர்மபுத்ரர் அறிந்தவராய்க்கொண்டு, தம்முடைய பக்ஷத்திற்கு ஏகாஶ்ரயமா யிருந்த பார்த்தனைப் பார்த்து, “அந்தந்த காலத்தை யோசித்துத் தேவதைகளுடைய ப்ரஸாதாபிமுகனுய் இரு. உனது புத்தியை உக்ரமான தபஸ்ஸில் செலுத்து. வில்லை ஏந்திக் கவசம் தரித்துக் கட்கத்துடன் கூடினவனுய், ஸாதுவான வ்ருதங்களை யநுஷ்டித்துக்கொண்டு மௌநசீலனுய் இரு. வடக்கு திக்கை நோக்கிச் செல். நீ செல்லும் மார்க்கத்தை யார்க்கும் சொல்லாதே. வ்ருத்ராஸுரனிடம் பயம்கொண்ட தேவர்களால் ஸமஸ்த திவ்யாஸ்த்ரங்களும் தம்முடைய முழு பலமும் இந்த்ரனிடம் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன. ஸர்வாஸ்த்ரங்களும் இவ்வண்ணம் ஓரிடத்தில் இருப்பதால், நீ அவற்றை ஸம்பாதித்துக் கொள்வாயாக. ஶக்ரனை அடைவாய். அவர் உனக்கு ஸர்வாஸ்த்ரங்களையும் தருவார். ஆதலால் நீ உடனே தீக்ஷிதனுய்க்கொண்டு புறப்பட்டுப் போய்ப் புரந்தரனைத் தர்சிப்பாயாக” என்று சொல்லி, அவர் தானே விதிப்படி அர்ஜுநனுக்குத் தீக்ஷை பண்ணிவைத்து, இந்த்ரனைத் தர்சிக்கப்போகும்படி அநுஜ்ஞை பண்ணினுர். அவ்விடம் கூடின ப்ராஹ்மண ஶ்ரேஷ்டர்களுக்குத் தநஞ்ஜயன் இஷ்டபூர்த்தி செய்தான். தர்மபுத்ரரையும் பீமஸேநனையும் வந்தநம் செய்தான். நகுல ஸஹதேவர்கள் அர்ஜுநனை வணங்கி நின்று, “வேண்டிய அஸ்த்ரங்களையும்

உன்னுடையஇஷ்டங்களையும் வாஸவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொள். தர்மமறியாதவன், ஸித்தியில்லாதவன், சலசித்தன், மூடன், இவர்களுக்குத் தேவர்கள் தர்ஶநம் தரமாட்டார்கள். பருஷோக்தியுடன் கூடினவன், பொறுமையுள்ளவன், தற்புகழ்ச்சி செய்கின்றவன், ஹிம்ஸை செய்கின்றவன், கொலை செய்பவன், நன்றி மறந்தவன், கோபமுள்ளவன், பொய் சொல்லுகின்றவன், அதிகமாக உண்பவன், நாஸ்திகன், மித்ரத்ரோஹம் செய்கின்றவன், கொடையற்றவன், பேராசைக்காரன், திருடன், குடியன், கொடியன் முதலானோர் நல்ல லோகத்தை யடைய மாட்டார்கள். நீயோ தயையுள்ளவன்; யாவரிடமும் ஹிதப்ரவ்ருத்தி யுள்ளவன்; இந்த்ரிய மனோஜயமுள்ளவன்; தைர்யமுள்ளவன்; தர்மமறிந்தவன்; பொறுமையுள்ளவன்; நற்செய்கைகளுடன் கூடினவன். ஆதலால் நீ இந்த்ரனைப் பார்ப்பாய். உன் போன்றவர்தான் தேவர்களுடைய ஸமாகமத்தை அடையக்கூடியவர்" என்று சொன்னார்கள். பாஞ்சாலியும் தநஞ்ஜயனுடைய க்ஷேமத்தை ப்ரார்த்தித்து, எல்லாத் தேவர்களையும் வணங்கிநின்றாள். அவள் உரைத்தபடியே பாண்டவர்களுடைய ஸுக துக்கங்களும், பிழைப்பும், இறப்பும், ராஜ்யமும், ஐஶ்வர்யமும் பார்த்தனிடம் ப்ரதிஷ்டிதங்களாய் நின்றன. "கௌந்தேய! உனக்கு விடை தந்தேன். மங்களத்தைப் பொருந்துவாய். ஸர்வாஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவனாகத் திரும்பும் உனைக் காண்பேனாக!" என்று க்ருஷ்ணை மொழிந்தாள்.

இப்படி விடைபெற்றுக்கொண்டு உத்தர திக்கை நோக்கி அர்ஜுனன் நடந்தான்; மஹர்ஷிகள் வாஸம்செய்த பர்வதங்களைத் தாண்டிச் சென்றான். புண்யதமமானதும் தேவதைகள் ஸாந்நித்யமுள்ளதுமான ஹிமவத்கிரியை அடைந்தான். கொஞ்சமும் இளைப்பின்றிப் பகு வேகமாக ஹிமாசலத்தையும் கந்தமாதந பர்வதத்தையும் கடந்து, இந்த்ர கீலமெனும் பர்வதத்தை யடைந்து அவ்விடம் நின்றான். அப்போது அந்தரிக்ஷத்தில் 'நில்' எனும் சப்தம் உண்டானதைக் கேட்டான். உடனே நாற்றிசையிலும் கண்களைச் செலுத்தினன். பிறகு ஒரு வ்ருக்ஷமூலத்தில் ஒரு தபஸ்வியைத் தர்ஶித்தான். அவர் ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் அர்ஜுனனைப் பார்த்து, "நீ யார்? தநுஸ்ஸைக் கைக்கொண்டு கவச மணிந்துகொண்டு இங்கே வந்தாய்? க்ஷத்ர தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கின்றாய். இந்த ஸ்தாநம் சாந்த

சித்தர்க்கு ஆலயமாயிருக்கின்றது. இங்கே வில்லுக்கும் அம்புக்கும் ப்ரயோஜநமில்லை. யாருடனும் சண்டைக்கு இடமில்லை. நீ உத்தம கதியை அடைவதற்கு வந்தாய். தநுஸ்ஸைக் கீழே எறி'' என்று சிரித்துக்கொண்டு சொன்னார். இந்த வசநங்கள் த்ருடமான நிச்சயத்துடன் கூடிய அர்ஜுநனுடைய தைர்யத்தைச் சலிப்பிக்கவில்லை. பிறகு அவர் ப்ரீதராய்ச் சிரித்துக்கொண்டு, "சத்ருக்களை நாசம் செய்கின்றவனே! நான் ஶக்ரன். வேண்டிய வரங்களைக் கேள்'' என்றனர். உடனே அர்ஜுநன் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு ஸஹஸ்ராக்ஷனை வணங்கினான். "இதைத் தான் நான் ப்ரார்த்தித்தேன். எனக்கு வரந் தந்தருளும். ஓ பகவந்! தேவரீரிடம் இருக்கின்ற ஸர்வாஸ்த்ரங்களையும் நான் அறிந்துகொள்ள இச்சிக்கின்றேன்'' என்று சொன்னான். இந்த்ரன் அவனைப் பார்த்துத் "தநஞ்ஜய! இவ்விடம் வந்த உனக்கு அஸ்த்ரங்களால் ஆகவேண்டியதென்ன? அபேக்ஷித்த லோகங்களைக் கேள். பரமகதியை அடைந்திருக்கின்றாய்'' என்று சொன்னார். அதற்கு அர்ஜுநன், ஓ தேவ ஶ்ரேஷ்ட! எனக்கு அமரத்வம் வேண்டாம்; வேறு ஸுகமும் வேண்டாம். அமரைஶ்வர்யத்தையும் வேண்டுகின்றேனில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸஹோதரர்களைக் காட்டில் விட்டுவிட்டும், ஶத்ருக்களை நிரஸநம் செய்யாமலும், எல்லா லோகங்களிலும் நீண்ட அபகீர்த்தியை அடைந்தவனாவேன்'' என்று சொன்னான். "அர்ஜுந! எப்போது பூதேஶனும் த்ரிநேத்ரனும் சூலதரனுமான சிவனை நீ தர்சிக்கின்றையோ, அப்போது ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் திவ்யாஸ்த்ரங்களை உனக்கு நான் கொடுத்தவனாவேன். ஆதலால் அந்தப் பரமேஷ்டியினுடைய தர்ஶந விஷயத்தில் ப்ரயத்ந பரனாக நிற்பாயாக. அத்தர்ஶநத்தால் ஸர்வ ஸித்தியையும் அடைந்து ஸ்வர்க்கத்துக்கும் வரப்போகின்றாய்'' என்று சொல்லிவிட்டு இந்த்ரன் மறைந்துபோனார். அர்ஜுநனும் அவ்விடம் யோகத்தில் நிலைத்திருந்தான்.

இப்படி அர்ஜுநன் உக்ரமான தபஸ்ஸில் நிலைத்து நிற்கவும், அவ்விடம் வஸித்த தபோதநர்கள் அதைப்பற்றி மஹாதேவனிடம் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டார்கள். ஶங்கரனும் அம்முநிகளை நோக்கிப் "பல்குநன் தபஸ்ஸைப்பற்றி உமக்கு ஶங்கைவேண்டாம். அவன் ஸ்வர்க்கத்தையும் ஐஶ்வர்த்தையும் இச்சித்தவனல்லன். அவன் அபேக்ஷை எனக்குத் தெரியும். அதை உடனே நான்

நிறைவேற்றப்போகின்றேன். நீங்கள் ஸுகமாய்ச் செல்லலாம்'' என்று மொழிந்தார்.

பிறகு பக்தர்களுடைய பாபங்களை ஹரிக்கின்ற பகவான் பிநாகபாணியானவர், ஸ்வர்ணச்சாயையோடு கூடிய சரீரத்துடன் ஓர் கிராதனைப்போல் வேஷம் தரித்து, வில்லையும் அம்புகளையும் கைக்கொண்டு, அதே வேஷத்துடன் கூடிய கௌரீஸஹாயனும், அம்மாதிரியான ரூபங்களைக் கொண்ட ஸ்த்ரீ புருஷ பூதங்களால் பின்தொடரப்பட்டவராய் அந்த ப்ரதேசத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தார். உடனே அந்த வநம் முழுதும் நிச்சப்தமாய் விட்டது. அப்போது மூகனெனும் தாநவன் வராஹ ரூபத்தைக்கொண்டு அர்ஜுநனைப் பயமுறுத்தவெண்ணி அவ்விடம் வந்தான். அவனை அர்ஜுநன் பார்த்துத் தன் வில்லை நாணேற்றி சரத்தை வராஹத்தின் மேல் விட யத்தனித்தான். கிராத ரூபதரனான சிவன் அர்ஜுநனைப் பார்த்து, "உன் அம்பைப் போடாதே. இந்த ம்ருகம் பூர்வமே என்னால் இச்சிக்கப்பட்டது'' என்று சொன்னார். அர்ஜுநன் அவர் சொல்லை அநாதரித்து வராஹத்தை யடித்தான். கிராதனும் அதே காலத்தில் தமது சரத்தால் வராஹத்தை யடித்தார். இரண்டு சரங்களும் ஒருமிக்க அதன்மேல் விழ, அந்த ராக்ஷஸன் ம்ருக ரூபத்தை விட்டு ஸ்வரூபத்துடன் பர்வதம்போல் கீழே விழுந்து மாண்டனன்.

பிறகு கிராதவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்ட சூலபாணியைப் பார்த்து அர்ஜுநன், "ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டு சூந்யமான இந்த வநத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற நீர் யாவர்? இவ்வநத்தைப் பார்த்து நீர் பயங்கொள்கின்றீர் இல்லை. என்னால் இலக்கிடப்பட்ட வராஹத்தை நீர் ஏன் அடித்தீர்? நான் உம்மை விடுவதில்லை. நீர் செய்தது வேட்டையின் தர்மத்துக்கு விரோதம். ஆதலால் உம்மைக் கொல்கின்றேன்'' என்றனன்.

அதைக் கேட்டு உமாஸஹாயன், "இவ்வனத்தின்கண் என் பொருட்டு நீ பயம் கொள்ளவேண்டாம். நாங்கள் இவ்விடம்

வஸிப்பவர்கள். நீயோ ஸுகுமார சரீரத்துடன் கூடினவன்; ஸுகார்ஹன். ஏகாகியாக இந்த மூன்ய ப்ரதேசத்தில் வாஸம் செய்ய உனக்கு எவ்வண்ணம் ருசித்தது?" என்றனர்.

அதற்கு அர்ஜுனன், "எனது காண்டீவத்தையும் அக்நி போன்ற சரங்களேயும் துணையாகக்கொண்டு, இரண்டாவது கார்த்தி கேயனைப்போல் இந்த மஹாரண்யத்தில் வஸிக்கின்றேன். ம்ருக ரூபம்கொண்டு என்னைக் கொல்லவந்த இந்த ராக்ஷஸன் என்னால் கொல்லப்பட்டான்" என்று சொன்னான்.

பிறகு சந்த்ரசேகரன், "இவன் என் பாணத்தால் முதலில் அடிக்கப்பட்டு யமலோகம் சென்றான். நீ உன் பலத்தால் கர்வ மடைந்து உன் தோஷத்தை என் மீது ஏற்றுகின்றாய்; புத்திகெட்ட வனே! ஜீவனுடன் என்னால் விடப்படப்போகின்றா யில்லை. அங் கே நில். என்னுடைய அசநி போன்ற சரங்களைப் போடுகின் றேன். அவற்றை உனக்குச் சக்தியிருந்தால் ஸஹித்துக்கொள் நீயும் பாணம் போடு" என்று சொன்னார்.

இதன் மேல் அர்ஜுனனுக்கு மிகுந்த கோபம் உண்டாயது. கிராதரூபியான பகவான்மீது சரவர்ஷங்களைப் பெய்தான். அவற் றால் சிறிதும் வருந்தாமல் பகவான் அசலமாக நின்றார். அர்ஜுனன் தனது சரங்கள் அவ்வண்ணம் வீணாகப் போனதை யோசித்து ஆச்சர்யமுற்றனன். அவற்றை ஸஹிக்கக்கூடியவர் பிநாகி யொரு வர் தானென்று ஸந்தேஹமும் அவனுக்கு உண்டாயிற்று. இதற்குள் தூணீரத்தில் ஸாயகங்கள் குறைந்தன. அக்ஷய்யமென்று அக்நி தேவனால் அநுக்ரஹித்துத் தரப்பட்ட தூணம் அவ்வண்ணம் போனதைப்பற்றிச் சிந்தித்தான். பிறகு வில்லால் சங்கரனை அடித் தான். பகவான் வில்லை க்ரஹித்துக்கொண்டார். கத்தியைக் கொண்டு அவர் தலையில் மோதினன். அது பகவானுக்கு ஈஷத் தும் துன்பம் விளைவிக்காமல் சுக்கல் சுக்கலாய்ப் போய்விட்டது. பிறகு அர்ஜுனன் மரத்தையும் கல்லையும் சங்கரன் மீதெறிந்தான். அவை பயன்படாமல் கீழே விழுந்தன. அதைப்பார்த்து முஷ்டி

யால் பகவானைத் தாக்கினான். மஹாதேவன் கொஞ்சமும் ஆயாஸமின்றி அதைத் தாங்கிக்கொண்டு, பல்குனனைத் தமது முஷ்டியால் ப்ரஹரித்தார். அர்ஜுனன் நொந்துபோனான். பிறகு ஒருவர்க்கொருவர் தோள்களால் வளைந்து சண்டையிடவே, பகவான் தமது தோள்களால் கட்டி அர்ஜுனன் காத்ரத்தைப் பிடித்தார். அர்ஜுனன் மூர்ச்சையடைந்து கீழே விழுந்தான். முஹூர்த்தம் அவ்வண்ணமிருந்து எழுந்தான். அவனுடல் ருதிரவ்யாப்தமாய்ப் போயிற்று. தன் நிலையை எண்ணி மிகவும் துக்கித்தான். பிறகு சங்கரனைத் தனக்கு ரக்ஷகனாக மனஸ்ஸால் ஸ்மரித்துப் பூமியில் பகவானை ஆவாஹனம் செய்து பூமாலையால் பூஜித்தான். அப்போது அந்த மாலை கிராதனுடைய சிரஸ்ஸில் ப்ரகாசிக்கக் கண்டான்; ஸந்துஷ்டனானான்; அவர் பாதங்களில் விழுந்தான்.

சங்கரனும், "பல்குன! உன்னிடம் நான் ஸந்தோஷமடைந்தேன். உனது கர்மம் மற்றெவர்க்கும் இல்லை. உன்னுடைய சௌர்யம், தைர்யம், தேஜஸ், வீர்யம் இவை மற்றொரு க்ஷத்ரியனுக்குக் கிடையாது. இவற்றில் நீ எனக்கு ஸமானமானவன். முன் நீ ருஷி. உனக்குத் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைத் தருகிறேன். என்னைத் தர்சனம் செய். யுத்தத்தில் நீ யாவரையும் ஜயிப்பாய். எனது அஸ்த்ரத்தைத் தரிக்க நீ சக்தன்" என்று சொன்னார்.

பிறகு உமாதேவி ஸஹிதரான சூலபாணியை அர்ஜுனன் தர்சித்தான். ஸாஷ்டாங்கமாக அவரைத் தண்டன் ஸமர்ப்பித்தான். தன் அபராதத்தைப் பொறுக்கும்படிப் பலவிதமாக வேண்டினான். "ஓ கபர்தின்! ஸர்வதேவேச! சங்கர! அடியேனுடைய வ்யதிக்ரமத்தை க்ஷமித்தருளும். இந்த மஹாகிரிக்குத் தேவரீருடைய தர்சனத்தை ப்ரார்த்தித்து அடியேன் வந்தேன். தேவரீருடைய உத்தமமான தாபஸாலயமானது யாவர்க்கும் ப்ரியமானது. ஸர்வலோக நமஸ்க்ருதரான தேவரீரை வேண்டுகின்றேன். இந்த ஸாஹஸமான அபராதம் அடியேனிடமிருந்து விலகட்டும். அஜ்ஞானத்தால் தேவரீருடன் அடியேன் யுத்தம் செய்

தேன். தேவரீரைச் சரணமாக அடைகின்ற என்னை க்ஷமித்தருளவேண்டும்” என்று சொன்னான்.

பகவான் சிரித்துக்கொண்டு அர்ஜுநனுடைய கையைப் பிடித்தார். பொறுத்தேனென்று மதுரமாக மொழிந்தார். தமது தோள்களால் அர்ஜுநனை ஆலிங்கநம் செய்தார். அவனிடம் ப்ரீதி கொண்டார். மறுபடி அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, அர்ஜுந! நீ பூர்வஜந்மத்தில் நாராயண ருஷியை ஸஹாயமாய் அடைந்தநரன். பலகாலம் பதர்யாச்ரமத்தில் தபஸ் செய்தாய். உன்னிடமும் புருஷோத்தமனிடமும் பரமமான தேஜஸ் ப்ரதிஷ்டிதமாயிருக்கின்றது. உங்களுடைய தேஜஸ்ஸால் ஜகத்தானது தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த்ரன் பட்டாபிஷேக காலத்தில் உன்னாலும் விஷ்ணுவாலும் தாநவர்கள் பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டனர். நான் பிடித்த வில்லன்றோ உன் கையில் காண்டீவமாக விளங்குகின்றது. உனது தூணிகள் அக்ஷயங்களாயிருக்கும். உன் சரீரத்தில் துன்பம் ரோகம் முதலானவை உண்டாகமாட்டா. உனக்கு ஸமாநமான புருஷன் எங்குமில்லை. என்னிடம் உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொள்” என்று சொன்னார்.

அர்ஜுநன் பாசுபதாஸ்த்ரத்தைச் சங்கரனிடம் ப்ரார்த்தித்தான். பகவானும், “பாசுபதத்தைத் தருகின்றேன், பாண்டவ! அதைத் தாரணம் செய்யவும், விடவும், ஸம்ஹாரம் செய்யவும் நீ ஸமர்த்தன். அது மஹேந்த்ரனுக்கும் தெரியாது. மற்ற யமன், குபேரன், வருணன், வாயு முதலானவர் அதை எவ்வண்ணம் அறிவார்கள்? அதை யோசியாமல் யார் மேலும் ப்ரயோகிக்கவேண்டாம். அல்ப தேஜஸ்ஸுடன் கூடினவர் மேல் போட்டால் ஜகத்தே கொளுத்தப்பட்டுப்போகும். மூவுலகிலும் இந்த அஸ்த்ரத்தால் கொல்லப்படாத புருஷன் இல்லை” என்று சொன்னார். அர்ஜுநனும் கைகால்கள் சுத்திசெய்துகொண்டு ஆசமநம்செய்து சங்கரன் ஸமீபத்தில் வந்து நின்றான். பகவானும் அவ்வஸ்த்ர மந்த்ரத்தை அவனுக்கு உபதேசித்தனர். பிறகு பகவானிடம்போல்

அர்ஜுனனிடமும் அவ்வஸ்த்ரம் மூர்த்திகரித்து ஜ்வலித்துக் கொண்டு வந்து நின்றது.

பிறகு அர்ஜுனனுடைய சரீரம் சம்புவினுடைய கரஸ்பர்ஶத்தால் பரிசுத்தமாயிற்று. பகவான் காண்டீவத்தை மறுபடியும் அர்ஜுனனிடம் தந்தார். ஸ்வர்க்கத்துக்குச் செல் என்று ஆஜ்ஞாபித்துவிட்டு அர்ஜுனன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் உமையுடன்கூட ஆகாஶத்தில் மறைந்தார்.

அர்ஜுனன் மஹாதேவனை ஸாக்ஷாத்தாகத் தர்சித்தும், அவருடைய கரஸ்பர்ஶத்தை யடைந்தும், அவருடன் யுத்தம் புரிந்தும், தனக்கு நேர்ந்த அத்ருஷ்ட விஶேஷத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது, அப்பர்வதத்தின் நால்புறத்திலும் சிகரங்கள்மீது வருணன், குபேரன், யமன், வாஸவன் முதலான தேவர்கள் மூவர் விமானங்களேறியும், ஶக்ரன் ஐராவதத்தின்மேலும் அர்ஜுனனுக்குத் தர்சனம் தந்தார்கள். அவர்களை ஒருமிக்கத் தர்சித்து அர்ஜுனன் விஸ்மயமடைந்தான். அவரால் தன்னுடைய பூர்வ ஜந்மத்தையும், தேவகார்ய நிமித்தமாகத் தான் லோகத்தில் வந்ததையும், பகு தானவ ராக்ஷஸர்கள் லோகத்தில் மநுஷ்யராய்ப் பிறந்து தர்ம விரோதம் செய்கின்றதையும், அவர்களும் பீஷ்ம த்ரோண கர்ணாதிகளும் யுத்தத்தில் மடியப்போகின்றதையும் அறிந்துகொண்டான். யமன், வருணன், குபேரன் முதலானோரிடம், அவரவர் அஸ்த்ரங்களைப்பற்றிய தாரண மோக்ஷ ஸம்ஹார மந்த்ரங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டான். பிறகு பாகஶாஸநன் மாதலி ஸாரத்ய யுக்தமான ரதத்தைத் தான் அனுப்புவதாயும், அதன்மீது ஏறி ஸ்வர்க்கத்துக்கு வரும்படிக்கும் சொல்லி மறைந்தான். மற்றைத் தேவர்களும் மறைந்தனர்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

அபராதஸஹஸ்ரபாஜநம்
பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே ।
அகதிம் ஶரணாகதம் ஹரே !
க்ருபயா கேவலமாத்மஸாத்குரு ॥ 48.

---

48. "விராஜமாநோஜ்ஜ்வல பீதவாஸஸம்" என்கிற ஶ்லோகம் முதலாக "பவந்தமேவாநுசரந் நிரந்தரம்" என்கிற ஶ்லோகத்தளவும், பர்வக்ரமத்தாலே அவயவ ஆபரண ஆயுத மஹிஷீ பரிஜந பரிச்சேதங்களுடன் சேர்த்தி யழகை அநுபவித்து, 'அநுபவஜநித ப்ரீதி காரிதமான கைங்கர்யத்தாலே உன்னை நான் உகப்பிப்பது எப்பொழுது?' என்று கதறி, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், பிறகு, ப்ராப்யனான ஈஸ்வரனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் தம்முடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'ஸம்ஸாரியான நாம் இதை ஆசைப்படக்கடவோமோ?' என்று 'திகஶுசிம்' என்னும் ஶ்லோகத்தால் தம்மை நிந்தித்துக்கொண்டார். பின்பும் ருசியாலே அகலமாட்டாதே 'இப்படி விளம்பிக்கைக்கு ஹேதுவான பாபமனைத்தையும், நீ, இவன் ஶரணாகதன் என்னும் ஒரு வ்யாஜத்தைக்கொண்டு, வேறு ஸாதநாந்தரங்களை அபேக்ஷியாமல் உன்னுடைய கேவல க்ருபையாலே போக்கி, இவன் நம்முடையவன் என்று விஷயீகரித்தருள வேணும்' என்று இந்த 'அபராதஸஹஸ்ரபாஜநம்' என்னும் ஶ்லோகத்தால் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

[நமக்குள் ஒரு வேதாந்த ரஹஸ்யமுண்டு. அதாவது - ஶ்ரவணம் மநநம் நிதித்யாஸநம் முதலான நம்முடைய ப்ரயத்நத்தினாலேயே நாம் மோக்ஷமென்னும் ஸாம்ராஜ்யத்தை வென்று விடலாம் என்று நினைப்பது பிசகு என்பது தான்.

“𑌯𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇𑌽𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷! 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌿𑌨-
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌭𑌾𑌵𑌾 𑌦𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑌃 ।
𑌆𑌰𑍁𑌹𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑌰𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌃
𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌧𑍋 𑌨𑌾𑌦𑍃𑌤 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌦𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌯𑌃 ॥”

என்றும்,

“[illegible]”

என்றும் ஸ்ரீ பாகவதத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி, பகவத் பக்தி விரஹிதமான ப்ரயத்நமெல்லாம் வீணே! எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் பக்திசெய்து அவனை ஶரணமாக அடைந்தவர்களே, அவனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களாகக்கொண்டு எவ்வித ப்ரம்ஶமும் இல்லாமல் நிர்பயர்களாக ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷமின்றிக்கு நமக்கு மோக்ஷம் ஸித்தியாது. நாம் யோகம் முதலியவற்றை அவலம்பித்து மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைப்பது கேவலம் அஹங்கார கார்யமே, என்பது தான் நமது வேதாந்த ரஹஸ்யம்.

“𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑍋
𑌨 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾 𑌨 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 ।
𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯
𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍂𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍 ॥”

என்று ஶ்ருதியும், ‘கேவலம் ஶ்ரவண மநந நிதித்யாஸநாதிகளால் பரமாத்ம ஸ்வரூப ப்ரகாஶம் ஏற்படாது; அந்தப் பரமாத்மா எவனொருவனை வரிக்கிறானோ அவனுக்கே அது ஜநிக்கும்,’ என்று சொல்லுகின்றது.

ஆனல், 'மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யமானது கேவலம் பரமாத்மா நுக்ரஹாதீந மாகிவிட்டால், நாம் செய்யவேண்டிய அம்ஶம் ஒன்று மில்லையோ?' என்று ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கக்கூடும். இந்த ஶ்ருதியின் அர்த்தம் அது அன்று. பகவான் எவனை வரிக்கிருனே அவன் தான் பகவத் ஸ்வரூப ப்ரகாஶத்தை அடைகிருன் என்பது உண்மையே. ஆனல், பகவான், எவன் தனக்கு ப்ரியதமனே அவனையே வரிப்பான்; அவனுக்கு ப்ரியதமனுக இருப்பவனும் அவனிடத்தில் ப்ரீதிசெய்கிறவனே. ஆகையால், உபாஸகனுடைய பகவத் விஷயகமான ப்ரீதியானது, பகவானுக்கு அந்த உபாஸகனிடத்தில் ஒரு ப்ரீதியை உத்பாதநம் செய்து, அதுவழியாக பகவத் ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாகின்றது என்பதுதான் தாத்பர்யம். அதாவது - நமது ப்ரயத்ந ஸாத்யமான உபாஸநமே ஆதி ஹேது; அப்படிப்பட்ட ஹேதுவொன்று மின்றிக்கே பகவான் நம்மைவரித்து அநுக்ரஹிப்பன் என்று நினைப்பது தவறுதலான எண்ணம் என்பது ஸித்தம். ஶ்ருதி தாத்பர்யம் இப்படி இல்லாவிட்டால் பகவானிடத்தில் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்களும் ப்ரஸங்கிக்கும். ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும்,

"𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮 𑌏𑌵 𑌹𑌿 𑌵𑌰𑌣𑍀𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 - 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰
𑌤𑌿𑌶𑌯𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 - 𑌯𑌥𑌾𑌯𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮𑌂 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍
𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌤𑍇"

என்று இந்த அர்த்தம் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த அபிப்ராயத்தைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டே ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும், இவ்விடத்தில், 'நான் உன்னை ஶரணமாக அடைந்துவிட்டேன்; அப்படி ஶரணம் அடைந்ததைமட்டில் வ்யாஜமாகக்கொண்டு, என்னுடைய பாபங்க ளெல்லாவற்றையும் போக்கி, வேறு எவ்வித ஸாதநங்களையும் என்னிடமிருந்து அபேக்ஷியாமல், என்னை அங்கீகரிக்க வேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்கிருர். பகவானிடத்தில் ப்ரீதிசெய்து, 'நீ என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று அவனுடைய திருவடிகளையே ஶரணமாக அடைவது சேதநனு

டைய க்ருத்யம்; அப்படி ஶரணமடைந்த உபாஸகன் விஷயத்தில் ப்ரதிபந்தக பாபங்களை ஆக்ரமிக்க வொட்டாமல் தடுத்து அவைகளை நிரஸநம் செய்து அந்த உபாஸகனை ரக்ஷிப்பது பகவத் தயையின் க்ருத்யம் என்று ஆயிற்று.

“பாபீயஸோऽபி ஶரணாகதி ஶப்தபாஜோ நோபேக்ஷணம் மம தவோசிதமீஶ்வரஸ்ய । த்வஜ்ஜ்ஞாநஶக்தி கருணாஸு ஸதீஷு நேஹ பாபம் பராக்ரமிதுமர்ஹதி மாமகீநம்.” என்று ஸ்ரீ கூரேஶனும் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

“அபராதஸஹஸ்ரபாஜநம் பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே அகதிம் ஶரணாகதம் (மாம்), ஹே ஹரே! கேவலம் க்ருபயா ஆத்மஸாத்குரு! [அஸங்குசிதங்களான அபராதங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகவும், துஸ்தரமான ஸம்ஸாரமாகிற கடலின் நடுவில் விழுந்து கிடக்கிறவனாகவும், உன்னையொழிய வேறு புகலற்றிருக்கிறவனாகவும், உன்னையே ஶரணமாக அடைந்திருக்கிறேனென்று கூப்பிடுகிறவனாகவும் இருக்கும் என்னை, ஹே ஹரே! கேவல க்ருபையாலேயே என்னுடைய ப்ரதிபந்தக பாபங்களனைத்தையும் போக்கி, விஷயீகரிக்கவேணும்.]

அபராத ஸஹஸ்ரபாஜநம் - அபராதம் என்பதற்குக் குத்தம் என்று அர்த்தம். அதாவது - பகவந் நிக்ரஹத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும் பகவானுடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கநமே. “ந நிந்திதம் க[illegible]ஸ்தி லோகே ஸஹஸ்ரஶோ யந்ந மயா வ்யதாயி” என்[illegible]ற்கெனவே கதறியிருக்கிறாரன்றோ? அந்த அர்த்தத்தையே இவ்விடத்தில் அநுவதிக்கிறார். புண்யம் பாபம் இரண்டும் மோக்ஷத்திற்கு ப்ரதிபந்தகங்களானதால், இவ்விடத்தில் “அபராத” என்னும் ஶப்தத்தால் மோக்ஷ ப்ரதிபந்தகங்களாகிற [illegible]ண்ய பாபங்கள் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன என்று சிலருடைய திரு

ஸீஉஹவாண-ல்வொஉரெ ... உஜஜெதாS.நஜ ஊஹாண-ூவாஜஃ" என்று ஏற்கெ... ...ப்பட்ட அர்த் தம் இவ்விடத்தில் மறுபடியும் அநுவ... ...ற. 'ஸீஉ' என் பதற்கு பயங்கரமான என்று அர்த்... ...ூவ' என்றால் ஸம்ஸாரக்கடல் என்றாயிற்று. 'இப்... ...கூடாததாயும் துஸ்தரமாயும் அதி பயங்கரமாயும் ... ...க்கடலின் நடு வில் திசை தடுமாறிக்கிடக்கிறேனே... ...றுகிறார். 'நீ எடுக்கப் பார்த்தாலும் உனக்கும் எ... ...வ்வளவு நடுவி லன்றோ நான் விழுந்து கிடக்கிறே... ...வநிக்கிறதாம்.

ஙமதிம் - விஷ்ணுபோத ... ...வில் நின்றும் கரையேறுவதற்கு வேறு ... ...

க்கின்றது.

" வைகுந் ... றேன்"

" கூதூாஉவொெதந ஊஹகூரெதந
கூவபூஞ் ரொவஷூவஉம் ஹவாஜூிம் ॥ "

என்கிறபடி ஸம்ஸாரிகளாகிற நமக்கு வேறுகதி ஒன்றுமில்லை. " ஙநந்யமதிஃ " என்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருப்பதை இவ்விடத்தில் அநுஸந்தித்துக் கொள்ளவேணும்.

ஶரணாமதம் ஊம் - ஶரணமடைந்திரு...ம் என்னை. இந்த ஶப்தத்தில் ரக்ஷண வ்யாஜம் வெளியிடப்படுகின்... நாம் ஶர ணமடையாவிட்டால், நம்முடையவிஷயத்தில் ரக்ஷணம் ஸம்பவிக் காது என்பதை இது ஸூசிப்பிக்கின்றது. பகவான் ரக்ஷாபே க்ஷையை ப்ரதீக்ஷிக்கிறான் என்பது நம்முடைய கொள்கை. 'யிம ஶூவிம்' என்னும் பூர்வஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸ்...

... ...சித்தே, இந்த ...

தன்னிடத்தில் ஓர் அநாதரவு த்யோதிப்பிக்கும் பொருட்டு 'ஹரே' என்னும் விசேஷ்யத்தை ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ப்ரயோகிக்க வில்லையாம்.

ஹரே! கஷ்டப்படும் நம்மிடத்தில் தயையும், அந்தக் கஷ்டங்களை நிவ்ருத்திசெய்வதில் ஶக்தியும் பொருந்தினவனே, நம்மால் ஶரணமாக அடையத்தகுந்தவனாவான். அப்படிப்பட்ட குணங்கள் இரண்டும் பகவானிடத்தில் பூர்ணமாக இருக்கின்றன என்பதை இந்த 'ஹரே' என்னும் ஶப்தம் காண்பிக்கின்றது.

"ப்ரஹ்மாணம் ருத்ரம் இந்த்ரஞ்ச யமம் வருணமேவ ச ।
ப்ரஸஹ்ய ஹரதே யஸ்மாத் தஸ்மாத்தரிரிதீர்யதே ॥"

[ப்ரஹ்மா முதலான ஸகல தேவதைகளையும் ஆக்ரமித்து நிற்கிறபடியால் இவனுக்கு 'ஹரி' என்னும் பெயர் உபபந்நமாகின்றது] என்று சொல்வதனால் அவனுடைய அபார ஶக்தியும்,

"ஹரிர் ஹரதி பாபாநி"

[ஆஶ்ரிதர்களுடைய அநிஷ்டங்களெல்லாவற்றையும் ஹரிக்கிறபடியால் 'ஹரி' என்னப்படுகிறான்] என்பதனால் அவனுடைய அபாரதயையும் வெளியிடப்படுகின்றன. "மித்ரபாவமேயடியாக ஸமஸ்த துக்கங்களையும் போக்கு...யே ஸ்வபாவமாக உடையவனே" என்பது ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வ்யாக்யாநம்.

கேவலம் க்ருபயா - 'நான் ஶரணாகதிசெய்து விட்டபடியால் உன்னுடைய [illegible]க்கு ஒரு அவகாஶம் ஏற்பட்டுவிட்டது; அந்த க்ருபையைக் கைக்கொண்டே' என்பது குறிப்பு. அதாவது 'என்னுடைய ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தியும் பொருட்டு, இனி என்னிடமிருந்து வேறு ஒரு வ்யாபாரத்தையும் ப்ரதீக்ஷியாமலே' என்றாயிற்று. ஏனென்றால், ப்ரதிபந்தக ரூபங்களான பாபங்களைப் போக்குகைக்கு நாம் ப்ரயத்நப்பட்டாலும் அது அஶக்யமா

குமாகையால், பகவானுடைய தயையே அவைகளை ஸமநம்செய்ய வேணும் என்பது தாத்பர்யம்.

“ஆநந்த³ஹவித⁴வைப⁴வம் நாத²ஜோமாதி⁴காரக:
ப்ராஶயித்வாஶேஷம் நிக்ஷிபாமி ந்யாஸக்யம் |
ஸ்வயமிதி ஹி உபே⁴ க²லு ஸ்வீக்ருத ஶ்ரீநிவாஸா
ஸித்³தி⁴ஸ்த²வலீபி⁴: ஶ்ரேயஸே ஜாயஸே ந: ||”

என்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அநுக்ரஹித்திருக்கிருரன்றே?

ஸ்வஸாத்க்ருரு - ஸ்வம் ஸாத்தாகப்பண்ணியருளவேணும். அதாவது - நம்முடையவனென்று விஷயீகரித்தருளவேணும். வேறு உபாயம் வேறு உபேயம் இவைகளிலிருந்து என்னை விமுகனுகச்செய்து, உன்னுடைய தாஸனுக என்னைத் திருவுள்ளம் பற்றி, உன்னுடைய கைங்கர்யத்திலேயே அபிருசியுள்ளவனுக என்னைச் செய்தருளவேணும் என்பது தாத்பர்யம்.

எஸ். வாஸுதேவன்.